HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

הכל מודים שאם משך אחת והקריבה שהשניה מתה משכחת לה כגון שמשך אחת מהן והקריב ודברי הכל אלא (א) לרבי אבא אמר רב דאמר הכל מודים במתכפר בשאינה אבודה שאבודה מתה על מה נחלקו במתכפר באבודה דרבי סבר מפריש לאיבוד כאיבוד דמי ורבנן סברי לאו כאיבוד דמי רישא סתם לן כרבנן סיפא סתם לן כרבי (ב) ומאי קמשמע לן דפליגי רבי ורבנן בהדיא קתני לה מחלוקת רבי ורבנן בסיפא המפריש חטאת ואבדה והפריש אחרת תחתיה ואחר כך נמצאת הראשונה והרי (ג) שתיהן עומדות אחת מהן תקרב ושניה תמות דברי רבי וחכמים אומרים אין חטאת מתה אלא שנמצאת מאחר שכיפרו בעלים ואין מעות הולכות לים המלח אלא שנמצאו מאחר שכיפרו בעלים הא קמשמע לן דבר זה מחלוקת רבי [א] (ד) ורבנן (ה) גופא אמר רב הונא אמר רב הכל מודים א שאם משך אחת והקריבה שהשניה מתה לא נחלקו אלא בבא לימלך דרבי סבר לא עשו תקנה בקדשים ואמרינן (ו) לך התכפר בשאינה אבודה ואבודה מתה ורבנן סברי עשו תקנה בקדשים (ז) ואמרינן לך ב התכפר באבודה ושאינה אבודה תרעה מותיב רב משרשיא ולא עשו תקנה בקדשים והתניא ג) 1 יאכלו מה ת"ל מלמד שאם היתה אכילה מועטת אוכלין עמה חולין ותרומה כדי שתהא נאכלת על השבע יאכלוה מה ת"ל שאם היתה אכילה מרובה אין אוכלין עמה חולין ותרומה כדי שלא תהא נאכלת על הגסה מאי לאו אפילו רבי לא רבנן ד ורבי אבא אמר רב הכל מודים במתכפר בשאינה אבודה שאבודה מתה על מה נחלקו דמתכפר באבודה דרבי סבר מפריש לאיבוד כאיבוד דמי ורבנן סברי לאו כאיבוד דמי תנן ה השני ירעה עד שיסתאב וימכר ויפלו דמיו לנדבה שאין חטאת ציבור מתה הא דיחיד מתה ואמר רב בעלי חיים אינן נידחין כשהוא מתכפר בשני שבזוג ראשון מתכפר ואידך בתרא הוה ליה כמפריש לאיבוד וטעמא דציבור הא דיחיד מתה מאי

הכל מודים. ואפילו לרבנן דאמרי אבודה בשעת הפרשה רועה מודו שאם משך אחת מהן ז] והקריבה מדעתו דחה האחרת בידים דגלי דעתיה דלא איכפת ליה מינה ואפילו משך האבודה ונתכפר בה והנשארת היא שלא נאבדה מעולם מתה וכי פליגי רבנן היינו בבא לימלך דגלי דעתיה דניחא ליה בתקנתייהו (א) שהפריש חטאת ואבדה והפריש אחרת ונמצאת הראשונה ובא לפנינו לימלך מה יעשה אמרינן ליה לך התכפר ח] באבודה ושאינה אבודה תרעה הא נמי דקתני מאלו ומאלו דמשמע דאם הביא מאחד מהן השני ילך לים המלח ואפילו נתכפר באבודה משכחת לה כגון שמשך מדעתו ולא נמלך דהתם רבנן מודו הלכך תנא הך תקנתא יביא מאלו ומאלו ט] והך תקנתא ניחא ליה טפי מלומר ירעה ויטרח לבית דין וימלך ונאמר לו שיתכפר באבודין ושאינן אבודין יפלו לנדבה: **אלא לרבי אבא דאמר.** אפי' משך מדעתו את האבודה ונתכפר בה אמרי רבנן דתרעה (ב) הואיל והיא לא נדחית ולא נאבדה מעולם ואע"ג דלא נמלך ובהא פליגי: **דרבי סבר מפריש לאבוד לאבוד דמי.** המפריש תחת קרבן אבוד דינו לאבוד וכי היכי דאם נתכפר בשאינו אבוד מודיתו דמת האבוד הנשאר הכי נמי כי מתכפר באבוד מת שאינו אבוד: **ורבנן סברי לאו לאבוד דמי.** (ג) והא דקתני מאלו ומאלו דמשמע הא אם התכפר באחד מהן ואפילו באבודין ילכו שאינן אבודין לים המלח רבי היא ולא רבנן רישא רבנן וסיפא רבי: [ב] **הכי קאמר דבר זה מחלוקת רבי ורבנן.** הך סיפא דקתני לפלוגתא בהדיא י] הכי קאמר דקא"ל דבר זה הנך בבי דלעיל דפליגי אהדדי חדא רבי וחדא רבנן: (ח) לשון ירושלמי **הניחא לרב הונא דאמר הכל מודים שאם משך אחד מהן והקריב בין נתכפר באבוד בין נתכפר כו' מאי הקריב דקתני רישא והקריב אחרת תחתיה הקריב לשחוט מדעתו.** והכי קאמר הקריב אחרת לשחיטה תחתיה וסתם הקריב מדעתו משמע ואחר כך שהקריב אחרת מדעתו לשחיטה נמצאת הראשונה ועדיין לא נשחטה האחרת זו תמות הנותרת ואפילו הניח את זו ונתכפר באבודה הואיל ולא נמלך ורישא וסיפא דברי הכל [ג] דהשתא ליכא למידק מרישא הא לא הקריב רועה דהא בדלא הקריב עסקינן וסיפא נמי דקתני יביא מאלו ומאלו אבל אי מייתי מחד מינייהו אזלי אינך ליס המלח דדברי הכל דמסתמא משמע שהקריב מדעתו בלא נמלך: **אלא לר' אבא כו' ורבנן סברי לאו לאבוד דמי.** ורועה אע"ג דמשך האבודה מדעתו ודחה את זו. השתא ליכא לתרוצי רישא מאי הקריב לשחיטה מדעתו דהא משום משיכה [ד] לא מהני מידי אלא ודאי הקריב ממש ואיכא למידק הא לא הקריב רועה השניה וכגון דנתכפר [ה] בשאינה אבודה ורבנן היא דמפריש לאבוד לאו כאבוד דמי וגבי מעות נמי מפריש לאבוד לאו כאבוד דמי וסיפא דמשמע דאי מייתי מחד מינייהו יא] ואפי' שאינן אבודין יב] דפייסין אזלי ליס המלח לאו כרבנן היא רישא רבנן וסיפא רבי. ואי קשיא לרבי אבא נמי תריך מאי הקריב יג] לשחיטה וקודם שחיטה נמצאת הראשונה תמות ורבי היא דאמר אבודה בשעת הפרשה מתה ורישא וסיפא רבי היא ולאו פירכא היא דא"כ אמאי נקט הקריב כלל ליתני הפריש סתמא דבשלמא לרב הונא נקט הקריב לאשמועינן יד] מדעתו טו] דאם משך להקריב ולא נמלך לא עשו לו תקנה (ט): **דלא עשו תקנה בקדשים.** דלא איכפת לן אי מייתא שניה ואמרינן ליה זיל איכפר בשאינה אבודה כו': **ורבנן סברי כו'.** והכי משמע מתניתין אחת מהן תקרב כדי שתמות השניה שתקרב שאינה אבודה ואבודה תמות דברי רבי וחכמים אומרים אין חטאת מתה כי האי גוונא טז] דבא לימלך דאמרינן ליה התכפר באבודה אלא ההיא דנמצאת לאחר שכיפרו הבעלים ההיא ודאי מתה דליכא תקנתא בהמלכה והוא הדין נמי אם נמצאת קודם ולא נמלך: **יאכלו.** גבי שירי מנחה כתיב (ויקרא ו) והנותרת ממנה יאכלו אהרן ובניו וסיפיה דקרא בחצר אהל מועד יאכלוה וקא דריש יאכלוה קרא יתירא הוא וקאמר יאכלו בלא ה"א יאכלו עמה חולין ותרומה כו'. ואי קשיא הא אין מכניסין חולין לעזרה הא לא קשיא יאכלום מבחוץ ואח"כ יכנסו ויאכלו המנחה כדי שתאכל עם השבע אכילה הוגנת: **יאכלוה.** ה"א דיאכלוה קדריש דמשמע יאכלוה לחודה: **אכילה מרובה.** שיש להן שירי מנחות הרבה: **מאי לאו אפילו רבי.** וש"מ עשו תקנה בקדשים דקתני לא יאכלו חולין עמה כדי שלא תבוא לידי נותר ותיפסל: **השני ירעה.** גבי שעירי יום הכפורים יז] והכי פרישית לה לעיל (דף כב:): **וא"ר.** במס' יומא (דף סד.): **בעלי חיין אינן נדחין.** ולא נדחה הראשון במיתת חבירו והוא יקרב ושני שבזוג שני ירעה והאי בתרא הוי ליה כמפריש לאיבוד דמפני הראשון שמת הפרישו שנים האחרים:

יח](**הכל** מודים שאם משך אחת מהן יט] והקריבה) רישא רבי וסיפא רבנן. ואי קשיא לישני לה נמי לר' אבא מאי הקריב לשחיטה וקודם שחיטה כ](ראשונה) נמצאת ראשונה תמות ורבי היא דאמר אבודה בשעת הפרשה מתה וסיפא ורישא רבי ולאו פירכא היא דא"כ אמאי נקט הקריב כלל ליתני הפריש סתמא דבשלמא לרב הונא נקט הקריב לאשמועינן מדעתו דאם משך מדעתו ולא נמלך. לשון רש"י: הכל מודים שאם משך אחת מהן והקריב שהשניה מתה לא נחלקו אלא בבא לימלך וא"ת היכי נייתב לרב הונא לישנא דמתניתין דתנן וחכמים אומרים אין חטאת מתה אלא שנמצאת אחר כא]שכפרו וי"ל דה"ק אין חטאת מתה דלא נוכל למצוא לה תקנה אלא שנמצאת אחר שכפרו דאז אין לה תקנה ולר' אבא נמי כב]נפרש לישנא דמתני' כן: **דרבי** סבר לא עשו תקנה בקדשים. תימה למ"ו הרמ"ר כג] וכי מאבדין קדשים בידים כיון דבידינו לתקן ותירץ כגון שיש ריוח בדבר כגון דאבודה כחושה ושאינה אבודה שמינה דא"ל התכפר בטובה כד] וכחושה תמות:

אוכלין עמה חולין ותרומה. ואי קשיא הא אין מכניסין חולין בעזרה הא לא קשיא יאכלוה מבחוץ ואחר כך יכנס ויאכל המנחה כה]לרש"י ועי"ל דאין איסור להכניס חולין בעזרה אלא כשעושה שום עבודה מהן (י) אבל בחנם אין לחוש דהא קמן דאדם נכנס עם בגדים חולין בעזרה (כ): **וטעמא** דציבור הא דיחיד מתה מאי לאו לרבנן. תימה למורי הר"ר אלחנן אמאי לא פריך בהדיא ממתני' דקתני וחכ"א אין חטאת מתה אלא שנמצאת לאחר שכפרו והא הכא דשניהן בעין קודם כפרה וקאמר הא דיחיד מתה ואומר הרר"י דאמתניתין לא מצי למיפרך דאיכא למימר מתניתין הכי קאמר אין חטאת מתה אלא בשנמצאת אחר שכפרו אבל נמצאת קודם כפרה ירעו שניהם עד שיסתאבו וימכרו כו] ויביא מאלו ומאלו חטאת אבל גבי שעירים לא שייך למימר הכי כז]מיהו אפשר דס"ל לרבנן דמתניתין דאם נתכפר באחד מהן אפי' באבודה כח]שניה תמות כי הכא גבי שעירים דלא אפשר לעשות תקנה אחרת דליכא למימר שירעו שניהן ויביא מאלו ומאלו שהרי בו

מסורת הש"ס

(א) [יומא סה.], (ב) [עי' תוס' זבחים דף קיב ע"א ד"ה הא מני. ש"מ], (ג) [מנחות כא:], (ד) [יומא סה.], (ה) לעיל כב. יומא סב. [שבועות יב.], (ו) [עי' תוס' זבחים דף קיב ע"א ד"ה בשעיר נשיא. ש"מ], (ז) [לקמן כד. יומא סד. וש"נ], (ח) [מכאן חוזר לסוף העמ' הקודם], (ט) [ע"כ לפי לשון הירושלמי], (י) [נ"ב תוס' מנחות דף פ ע"ב ד"ה וכי. ש"מ], (כ) [וע"ע תוס' ב"ב פא: ד"ה ודילמא ותוס' פסחים סו: ד"ה מביאה ותוס' מנחות כא: ד"ה חולין ודף פ: ד"ה וכי וע"ע תוס' פסחים קכ. ד"ה מפטירין ותוס' חולין קל: ד"ה אי ותוס' זבחים עז. ד"ה וחולין],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הכל מודים וכו' בתקנתייהו כגון שהפריש: (ב) ד"ה אלא לרבי אבא וכו' דתרעה (את) [זאת] שאינה אבודה הואיל והיא לא: (ג) ד"ה ורבנן וכו' דמי וע"כ הא דקתני:

הגהות הגר"א

[א] גמ' הקמ"ל כו' ורבנן. גרש"י ל"א הניחא לר"ה כו' עד והקריבה בין נתכפר באבודה בין נתכפר בשאינה אבודה שהשני' מתה מאי הקריב הקריב לשחוט מדעתו אלא לר' אבא וכו': [ב] רש"י ד"ה ה"ק כו'. ול"נ דה"ק דברי רבי קאי אכל הנך בבי מבבא השלישית ואילך וחכמים פליגי עלייהו ותרי בבי דרישא סתם אליבא דד"ה דל"פ בהו: [ג] ד"ה לשון. דהשתא כו'. נ"ע דלר' לתני הפריש כמ"ש רש"י לקמן. וי"ל דאפילו לר' אם היה נמלך ואין ריוח בדבר מודה לרבנן כמ"ש תוס' ד"ה דרבי כו': [ד] בא"ד לא מהני. פי' אפילו משך שאינה אבודה יכול להתכפר באבודה והשניה תרעה: [ה] בא"ד בשאינה אבודה. נ"ל באבודה: [ו] בא"ד חולין נ"ג:

מוסף רש"י

מובא בסוף המסכת

רבינו גרשום

אלא לר' אבא אמר רב דאמר. לקמן נמי הכל מודים שאם נתכפר בשאין אבודה דאבודה דפיישא מתה על מה נחלקו על נתכפר באבודה ונשתייר' שאינה אבודה: **דר' סבר מפריש לאבודה.** מה שהפריש תחת האבודה דינו כאבוד מה אבודה כשנשתיירה מתה אף שאינה אבודה אם נשתיירה נמי מתה: **ורבנן סברי מפריש לאבוד לאו כאבוד דמי אלא אם נשתיירה שאינה אבודה רועה.** וגבי מעות נמי המפריש מעות לחטאתו ואבדה והפריש מעות אחרת תחתיה לאבוד לאו כאבוד דמי סברי רבנן ואע"ג דהביא מאלו ולא הביא מאלו הני שאינן אבודין יפלו לנדבה לטעמיה דר' אבא לא מיתוקמא סיפא דדייקינן מינה הא הביא מאלו ולא הביא מאלו הנך דאישתיירו ילכו לים המלח כרבנן אלא כר' רישא סתם לן תנא כרבנן וסיפא כר'. אין: **ומאי קמ"ל הני סתמי דפליג ר' ורבנן.** הא בהדיא קתני לה בסיפא דפליגי המפריש כו': **ל"א הניחא** לרב הונא דאמר הכל מודים שאם משך אחת מהן מדעתו כדאמרן והקריב שהשניה דפיישא מתה בין אם נשתיירה אבודה בין אם נשתיירה שאינה אבודה מתה: סיפא. דדייקינן ילכו לים המלח אתיא כר' וניחא נמי אליבא דרב הונא דאיכא לאוקומי נמי רישא כר' והיכי דמי דאיכא למימר מאי הקריב (דקתני ברישא) אחרת תחתיה ואח"כ נמצא הראשונה דקתני לא הפריש ממש קאמר אלא והקריב אחרת תחתיה לשחיטה מדעתו (ולא הקריב ממש ותמות השניה) ולא שחטה עד שנמצאת חטאתו האבודה ונתכפר באבודה מדעתו. הראשונה תמות דקתני אההיא ראשונה קאמר דהקריב לשחוטה קודם שנמצאת האבודה להכי קרי ליה ראשונה ותמות משום דמשך אחת מהן מדעתו ואיכא למימר דאפי' רישא רבי היא וליכא למידק מינה טעמא משום דהקריב דלאו הקריב ממש הוא אלא הקריב לשחיטה. אלא לר' אבא אמר רב דאמר הכל מודים שאם נתכפר כו' לא מיתוקמא סיפא כדדייקינן מינה דילכו לים המלח כלל כרבנן אלא (כר') [לר'] דאמר המפריש לאבוד כאבוד דמי רישא כרבנן וסיפא כר' אין ומאי קמ"ל כו': **גופא אמר רב הונא אמר רב הכל מודין שאם משך אחת מהן והקריב מדעתו שהשניה מתה.** דקנסינן ליה הואיל ועבר מדעתו: **על מה נחלקו על הבא לימלך איזו יקריב דר' סבר לא עשו תקנה בקדשים.** דלא איכפת לן בההיא דמתה: **אלא אמרינן ליה לך התכפר בשאינה אבודה.** דלא איתיליד ביה ריעותא ואבודה מתה דאיתיליד ביה ריעותא: **ורבנן סברי עשו תקנה בקדשים.** כי היכי דלא תמות: **ואמרינן ליה לך התכפר באבוד כו'.** והכי נחלקו במתניתין בבא לימלך כר' דאמר דתמות סבירא ליה דאע"ג דבשעת הפרשה אבודה ולא בשעת כפרה אפי' הכי תמות אע"ג דבא לימלך ורבנן סברי אם בא לימלך לעולם אין מתה השניה ולא משכחת לה דמתה אלא ההיא דנמצאת לאחר כפרה דההיא נתכפר בשאינה אבודה ונשתייר האבודה הלכך מתה אבל הבא לימלך לעולם לא מתה השניה משום דאמרינן ליה לך התכפר באבודה משום דעשו תקנה בקדשים: **יאכלו מה ת"ל.** דכתיב בחצר אהל מועד יאכלוה: **מה ת"ל.** דכתיב והנותרת מן המנחה יאכלו אהרן ובניו מצות תאכל במקום קדוש בחצר אהל מועד ולא היה צ"ל יאכלו ולא יאכלוה אלא יאכלו: **מה ת"ל שאם היתה מועטת.** שאם לא היה לו [לכהן] לאכול אלא מעט מן המנחה: **אוכלין עמה חולין או תרומה כדי שתהא נאכלת על השבע.** כדי שיהא באכילתה שביעה: והדר דריש יאכלוה מה ת"ל שאם היתה לו מן המנחות הרבה אין אוכלין עמה חולין ותרומה כדי שלא תהא המנחה נאכלת מן הגסה לאחר שביעה להכי כתיב יאכלוה היא היא לחודיה והא הכא אע"ג דכשהיא מרובה אין אוכלין עמה חולין ותרומה כשהיא מועטת עשו תקנה דיאכלו עמה חולין ותרומה אלמא דעשו תקנה בקדשים: **מאי לאו הא ברייתא אפי' ר' היא.** דסתמא היא וקשיא לרב הונא דאמר דר' סבר לא עשו תקנה בקדשים: **לא הא ברייתא רבנן היא:** **ור' אבא אמר רב הכל מודים כו' על מה נחלקו על אם נתכפר באבודה דר' סבר כו'.** והכי פליגי בהכי במתניתין דר' **דאמר תמות** קסבר אע"ג דאבדה בשעת הפרשה ולא בשעת כפרה ונשתייר שאינה אבודה אפי' הכי תמות משום **דמפריש לאבוד כאבוד דמי** אע"ג דשאינה אבודה נשתייר מתה: **ורבנן סברי** אם נשתייר שאינה אבודה אינה מתה דאין חטאת מתה אלא שנמצא לאחר כפרה דהיינו אם נתכפר באבודה ונשתייר שאינה אבודה אין מתה דמפריש לאבוד לאו כאבוד דמי:

עין משפט נר מצוה

כ א ב מיי' פ"ד מהלכות פסה"מ הלכה ג:

כא ג מיי' פ"י מהל' מעשה הקרבנות הלכה יא:

כב ד מיי' פ"ד מהל' פסה"מ הלכה ג:

ה [מיי' פ"ה מהל' עבודת יוה"כ הלכה טו]:

תורה אור השלם

1. וְהַנּוֹתֶרֶת מִמֶּנָּה יֹאכְלוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו מַצּוֹת תֵּאָכֵל בְּמָקוֹם קָדֹשׁ בַּחֲצַר אֹהֶל מוֹעֵד יֹאכְלוּהָ: ויקרא ו ט

שינויי נוסחאות

א] כרבי אין רישא רבנן וסיפא רבי כו' (ש"מ) **ב]** שתיהן עומדות תמימות אחת כו' (ש"מ) **ג]** ורבנן. ל"א הניחא לרב הונא אמר רב דאמר הכל מודים כו' מתה בין כי נתכפר באבודה בין נתכפר בשאינה אבודה ההיא חטאת דפייסא מתה איכא למימר מאי הקריב הקריב לשחיטה מדעתו ואח"כ נמצאת חטאת האבודה ונתכפר בה הראשונה דהקריב מדעתו תמות ואיכא למימר אפילו רישא רבי היא, אלא לרבי אבא אמר רב דאמר הכל מודים שאם נתכפר בשאינה אבודה דאבודה דפייסא מתה על מה נחלקו על נתכפר באבודה דרבי סבר מפריש לאבוד כאבוד דמי ורבנן סברי לאו כאבוד דמי גבי מעות נמי מפריש לאיבוד ואע"ג דהביא מאלו ולא הביא מאלו מעות דפייסא יפלו לנדבה, אלא פשיטא סיפא רבי היא דאמר מפריש לאבוד כאבוד דמי רישא רבנן כו' (ש"מ) **ד]** ואמרינן ליה התכפר (ש"מ) **ה]** ואמרינן ליה לך התכפר (ש"מ) **ו]** חטאת הצבור מתה (ש"מ) **ז]** מהן מעצמו ולא נמלך בב"ד והקריבה (ש"מ) **ח]** התכפר בשאינה אבודה והאבודה מתה אליבא דרבי ורבנן סברי אמרינן ליה לך התכפר באבודה (ש"מ) **ט]** ומאלו דהך תקנתא (ש"מ) **י]** בהדיא קמ"ל. תיבות הכי קאמר דקא"ל נמחק (ש"מ) **יא]** ואפילו אבודין כצ"ל (רי"א חבר רש"ש) **יב]** אבודין הלין דפייסין (ש"מ) **יג]** מאי הקריב לשחיטה (ש"מ) **יד]** לאשמועינן דאם משך מדעתו (ש"מ) **טו]** דמשך להקריב ולא נמלך הס"ד ואח"כ מה"ד לא עשו תקנה בקדשים דלא איכפת. (צ"ק) **טז]** גוונא בבא לימלך (ש"מ) **יז]** הכפורים והא פרישית (ש"מ) **יח]** ל"ק מ"ז וצריך להתחיל הדיבור רישא רבנן וסיפא רבי, **יט]** והקריבה רישא רבנן וסיפא רבי כצ"ל (ח"נ) **כ]** ל"ק מ"ז, **כא]** שכפרו דלדידיה אפילו נמצאת קודם כפרה משכחת לה כגון כשכיפר בשאינה אבודה (ש"מ) **כב]** נ"א צריך לפרש (צ"ק) **כג]** הרמ"ר מאי טעמא וכי (ש"מ) **כד]** בטובה דכתיב ומבחר נדריך וכחושה תמות ורבנן סברי כי נמי בשאינה אבודה מצוה מן המובחר מ"מ טוב לנו לתקן שלא יבאו קדשים לידי מיתה הס"ד (ש"מ) **כה]** צ"ל לשון רש"י **כו]** ויביא מאלו ומאלו ותיבות אבל גבי שעירים לא שייך למימר הכא נמחק (ח"נ) **כז]** מתיבת מיהו אפשר עד כי הכא גבי שעירים שייך להלך אחר תיבות עבודת היום. (צ"ק) **כח]** שניה תמות אבל הכא (ח"נ)

שיטה מקובצת

אלא לר' אבא אמר רב דאמר הכל מודים במתכפר וכו'. ולא רצה לתרץ דנידוק הכי הא אם משך אחד מהם כלומר אותה שאינה אבודה השניה ילכו לים המלח דמאלו ומאלו משמע לא שנא אבודה ולא שנא שאינה אבודה ילכו השניה לים המלח ומיהו לקמן בסוף הסוגיא משני הכי מילתא דפסיקא נקט. לשון התוס': **ורבנן סברי לאו כאבוד דמי.** גליון ומתניתין הכי פירושא אחד מהן תיקרב והשניה אפילו אינה אבודה תמות דמפריש לאבוד כאבוד דמי ואפי' בחדא ריעותא, וחכמים אומרים כו' אלא בנמצאת לאחר כפרה אבל קודם רועה ההיא שלא אבודה וכן כל מתניתין מפרש כדפרשינן לפי' רב הונא. הר"י ז"ל: **הא קמ"ל דבר זה מחלוקת רבי ורבנן.** גליון תימה דילמא הא הביא מאלו רצה לומר בשנתכפר בשאינה אבודים דכ"ע מודו דאבודים ילכו לים המלח, וי"ל (דאין ה"נ אלא) דא"נ שני הא סמיך דה"נ מצי למיפרך מסיפא המפריש חטאת ואבדה והפריש מעות תחתיה ולא הספיק ליקח עד שנמצאת בעלת מום דתמכר ויביא מאלו ומאלו ומשמע דאי נמצא תמימה תקרב והמעות ילכו לים המלח והיינו כרבי דאי כרבנן כיון שנתכפר באבודה המעות לנדבה ואההיא פירכא דמצי למיפרך סמיך דע"כ סיפא כרבי. מהר"י ז"ל: רש"י ד"ה **ורבנן סברי וכו' אם נמצאת קודם ולא נמלך.** עי' בהשמטות בסוף המסכת: רש"י ד"ה **מאי לאו אפי' רבי וכו' שלא תבא לידי נותר ותיפסל.** גי' ואצ"ל זה דאף כי לא אתיא לנותר אכילה אכילה גסה אסורה בקדשים: תוס' ד"ה **אוכלין עמה חולין וכו' לשון רש"י.** גליון אי נמי הא דאין מכניסין חולין הנ"מ ראוי למזבח שאין ראוי מכניסין דהא נכנסין בבגדי חולין בעזרה: תוס' ד"ה **וטעמא דציבור וכו' תימא למורי הר"ר אלחנן.** עי' גרסא אחרת בהשמטות בסוף המסכת: